

DESIGN by NAYMYOSAY

မင်းခိုက်စိုးစန်ညူတစ်ပိး

အခန်း(၁)

ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံ လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သော အခါ ရင်ဘတ်၏ လက်ယာ ဘက်အခြမ်းမှ နှလုံးခုန်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

နှလုံးသားသည် လက်ယာဘက်မှာ ရှိသလား။ လက်ဝဲဘက်မှာ ရှိသလား . . .။
(သင်တို့ အများ စု ကတော့ လက်ဝဲဘက်အခြမ်းမှာ ရှိသည်ဟု ပြောကောင်း ပြောကြမည် လား မသိပါ။)

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နှလုံးသားသည် ရင်ခွင်၏ လက်ယာဘက်အခြမ်းတွင် ရှိပါသည်။

အကယ်စင်စစ် ကျွန်တော် က ထူးဆန်းသည် မဟုတ်ပါ။

သင်တို့ အားလုံးကသာ ထူးဆန်းနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

xxxxxx

အခန်း(၂)

ဒီအမှာ :အယွင်း ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးကို စတင် သယ်ဆောင်လာခဲ့သူမှာ ကျွန်တော် ခွေး ကလေး ‘ဘော်ဖြူ’သာ ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး မည်းမည်း မှောင်နေသော တယ်ရီယာ ခွေးပေါက်ကလေးတစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။ မည်းလွန်းသော ကြောင့် ကျွန်တော် က တမင်တကာ ‘ဘော်ဖြူ’ဟုနာမည် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

အဲဒီ တုန်းကသာ ဘော်ဖြူ၏ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် အနံ့ခံတတ်သော နှုတ်သီးက လျှို့ဝှက်အ ခန်းတံခါးကို ရှာဖွေမတွေ့ .ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်...

XXXXX

အဲဒီ နေ့က မိုးရွာနေသော စနေနေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တို့ မိသားစု၏ အိမ်သစ်တက်ပွဲသို့ အလည်လာကြမည့် သူငယ်ချင်းများ မရောက်ခင် ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း မှန်ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ခေါင်းဖို့နေမိ၏ ။

အိမ်သစ်တက်ပွဲဆိုသော်လည်း သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားတော့မဟုတ်၊ ကျွန်တော် က အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်း လေးယောက် လောက်ကိုသာ ဖိတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လောက်ပါပဲ။

ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော် တို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ် ရက်မျှသာရှိသေးသည်။ ဘာတစ်ခုမှ နေသားတကျမ ဖြစ်သေး။ သို့ ရာတွင် ကျွန်တော် အနှစ်သက် ဆုံး ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ချပ်ကြီးကိုတော့ ကျွန်တော် အခန်းထဲတွင် အရင်ဦးဆုံး နေရာချထားနှင့် ပြီးလေပြီ။

ကျွန်တော် က မှန်ကြည့်ရသည်ကို နှစ် ဒြိုက်သူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မှန်ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ခေါင်းတစ်ခါဖို့လျှင် တစ်နာရီခွဲလောက်ကြာသည်ဟု ကျွန်တော် ညီ ဖိုးဝက ပြောလေ့ရှိသည်။ (အမှန် ကတော့ ကျွန်တော် နားရွက်တွေ က သူမတူအောင် အပြင်သို့ ကားထွက် နေခြင်းကြောင့် အရပ်ဆုံးသည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ထင်မိသည်။

ထိုကြောင့် ပင် နားရွက်များ ကို ကျွန်တော် ဆံပင်ရှည်ရှည်များ ဖြင့် ဖုံးအုပ်မိအောင် အချိန်ယူပြီး ဂရုတစိုက်ပြီးနေသဖြင့် ထိုသို့ ကြာ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ညီ ဖိုးဝက အသက်တစ်ဆယ်နှစ် နှစ် မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း အလွန်စကား တတ်သည်။ စပ်လည်း စပ်စုသည်။ ဘယ်တော့မှလည်း ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်။ လက်ထဲတွင် ဘောလုံးတစ်လုံးကို အမြဲတမ်းပုတ်ပြီး ကစားနေလေ့ရှိသည်။ (သူလည်း ကျွန်တော် လိုပင် ဘယ်သန်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏) သူကြောင့် ကျွန်တော် မှာ အမြဲလိုလိုပင် စိတ်ညစ် ရသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော် ခေါင်းပြီးနေသည်ကို ဘယ်နေရာကချောင်းကြည့်နေသည်မသိ၊ အနီးသို့ ဘွားခနဲရောက်လာပြီ....

‘ခေါင်းပြီးနေလို့ကလည်း အပိုပါပဲ အစ်ကိုရာ...။ အစ်ကိုနားရွက်တွေ ကို ဖုံးလို့ မရပါဘူး’

ကျွန်တော် စိတ်တိုသွားပြီ...

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးဝ။ မင်း ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွားနေစမ်း။ အသားနာချင်ပြီထင်တယ်။ ဟုတ်လား...။’

‘ဟင်း... သူနားရွက်တွေ ကဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ကားကားထွက်လာနေလိုက်တာ၊ တစ်ဖက် ကို ခင်းပြီး တစ်ဖက်ကို ခြုံအိပ်လို့တောင်ရတယ်။ ရာဟုဂြိုဟ်မင်းကြီးနဲ့ တူနေပြီ’

သူစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသထွက်သွားပြီး လက်သီးဖြင့် ခပ်နာနာလေး ထိုးလိုက်ဦး မည် ဟု စိတ်ကူးမိစဉ်မှာ ပင် အိမ်တံခါးဝဆီမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းမြည် သံကို ကြားရ၏ ။ သူငယ်ချင်း များ ရောက်လာကြပြီ။

ဖိုးဝ ကျွန်တော် ထက် အရင်ဦးအောင် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးဝ။ မင်း ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ကို သွားမရှုပ်နဲ့’ ဟုပြောရင်း

ကျွန်တော် ပါ နောက်မှ အတင်းပြေးလိုက်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သော အခါ ဇာနည်က မိုးရေစက်များ ကို ခါရင်း
ဝင်လာ၏။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးက တော် တော် သည်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
ရွှံ့စိုနေသည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဇာနည်က သူ့ခါင်းမှ ဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက်ရာ
ကျွန်တော် က...

‘ဟေ့ကောင် ဇာနည်။ မင်းဆံပင်ပုံစံ ပြောင်းလိုက်ပြီ... ဟုတ်လား။ ဘယ်တုန်းက
ညှပ် လိုက်တာလဲ’

‘မနေ့က သွားညှပ်ထားတာကွ’

ဇာနည်ဆံပင်များ က လက်ဝဲဘက်တွင် ခပ်တိုတိုနှင့် ထောင်နေပြီ၊
ညာဘက်ခြမ်းကို ခပ်ရှည်ရှည်ထားကာ အဖြောင့်အတိုင်း ဖြီးထားသည် ဇာနည်က...

‘တခြားဘယ်သူတွေ ကို ဖိတ်ထားသေးလဲ။ ကောင်မလေးတွေ ရော
ပါသေးလား။’

‘မိန်းကလေးဆိုလို့ ပေရယ်နဲ့ ယုဇန နှစ် ယောက် ပဲ ဖိတ်ထားတယ်။ ဪ...
ငါ့ညီမ စုန္ဒယ် လည်း လာမလား မသိဘူး။’

ကျွန်တော် ညီမဝမ်းကွဲ ဖြစ်သူ စုန္ဒယ်ကို ဒီကောင် ကြိုက်နေမှန်းသိ၍ ကျွန်တော်
က တမင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ စုန္ဒယ် က ယခုအိမ်အသစ်၏
လိပ်စာကိုလည်း မသိသေး။

ဇာနည်က...

‘ယောက်ျားလေးတွေ ထဲကရော ဘယ်သူတွေ ပါသေးလဲ’

‘ဘယ်သူမှ မပါဘူး။ မင်း တစ်ယောက် တည်းပဲ’

‘အင်း... အင်း’

ဇာနည်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ သူ့ကြောင့် ဒီလိုမေးမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ ဇာနည်ဆိုသည့်ငှက်က နေရာတကာတွင် ပြိုင်ချင်ဆိုင်ချင်စိတ် ကြီးမားသူ ဖြစ်၏ ။

အထူးသဖြင့် ကောင်မလေးတွေ ရှေ့မှာ ဆိုရင် ပိုဆိုးသည်။ ဘာပဲပြိုင်ပြိုင် သူသာလျှင် အနိုင်ရသူ ဖြစ်ချင်သည်။ တကယ် ရောဂါ သည်ပါပဲ။

ထိုသို့ ပြောနေစဉ်မှာ ပင် ပေရယ်နှင့် ယုဇနတို့ ရောက်လာကြသည်။ ယုဇနက...

‘ဟဲ့.... ဇာနည်။ နင်ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

‘မကြာသေးဘူး။ ခုလေးတင်ပဲ’

ဇာနည် ဖြေသံအဆုံးတွင် ယုဇနက ရယ်စရာလည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့် တခစ်ခစ်ရယ်လိုက် သည်။ သူမက အမြဲတမ်း သည်လိုချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဘာအကြောင်းမှ မယ်မယ်ရရ မဟုတ်ဘဲ အလကားနေရင်းလည်း ရယ်တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမကပင် စပြီ.

‘ငါ... နင့်တို့ကို ရယ်စရာလေးတစ်ခု ပြောရဦးမယ်’

ဟုဆိုကာ ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာ ပင် သူမက ကြိုပြီး တစ်ယောက် တည်း တခွီးခွီး တခစ် ခစ်နှင့် ရယ်နေလိုက်သည်မှာ မဆုံးတော့။ သူ ပြောမည့် ဟာသကို နားထောင်ဖို့ သူ့ရယ်သံဆုံး အောင် တော် တော် လေး စောင့်ရသည်။

ဘယ်လို ဘဝပါရမီလည်းတော့ မသိ။ သူမ ရယ်သံက အမျိုးအစား စုံလင်လှ၏ ။ သူများ တွေ ကို ဟဲဟဲ... ဟားဟားလောက်နှင့် သာ ပြီးသည်မဟုတ်။ ကြောင်ကို လည်ပင်ညှစ်သည့် အသံမျိုးဖြင့် လည်း ရယ်တတ်သည်။ ခိုတစ်ကောင် ဝမ်းချုပ်နေသည့် အသံမျိုးဖြင့် လည်း ရယ်တတ်သည်။ ချစ်တီးဘုရားကျောင်က ခေါင်းလောင်သံကဲ့သို့ လည်း ရယ်တတ်သည်။

ရော့ခ် (Rock) အဆိုတော် တစ်ယောက် လိုမျိုးလည်း ရယ်တတ်သည်။ Blurs အသံဖြင့် လည်း ရယ်တတ်သည်။ Jazz အသံဖြင့် လည်း ရယ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တို့သူငယ် ချင်းတွေ အားလုံးက သူမကို 'နိုင်ငံတကာ ဝိတပညာရှင်'ဟုဘွဲ့ပေးထားကြ၏ ။

သူမ၏ နောက်မှ ကုတ်ကုတ်ကလေး ပါလာသူ ကတော့ ဧပရယ်က ဖြောင့်စင်းနူးညံ့သော ဆံပင်ရှည်များ နှင့် မိန်းကလေး တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူမ၏ မျက်လုံးများ က မီးခိုးရောင် မှုန်မှိုင်းနေ၏ ။ သူမ ကို ကြည့်ရသည်မှာ အမြဲတမ်းလိုလို ဝမ်းနည်းနေသည့်ပုံပေါက်နေပေသည်။ သို့ရာတွင် တကယ်တမ်း ဝမ်းနည်းနေသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူမက အမြဲလိုလို ရှက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဧပရယ်က ယုန်လေးတစ်ကောင်နှင့် တူသော မျက်လုံးများ ဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တစ် ချက်ဝေကြည့်လိုက်ရင်း...

'ဟင်... အိမ်ကြီးကလည်း ဟိုး... ရှေးခေတ်က အိမ်ကြီးလိုပဲနော်။ မှောင်မှောင်မည်း မည်းနဲ့။ ကြောက်စရာကြီး'

'ဟုတ်တယ်...။ ဒီအိမ်ကြီးက သရဲလည်း အရမ်းခြောက်တယ်ဆိုပဲ'

အနားသို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော ကျွန်တော့်ညီ ဖိုးဝ၏ စကားကြောင့် ယုဇန အထိတ်တလန့်ဖြင့် ...

'ဟင်.. ဟုတ်လား'

ဟု တုန်ယင်စွာ ပြန်မေးသည်။ ကျွန်တော် က....

'အလကားပါဟာ...။ ဒီကောင် ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောနေတာ။ ဟေ့ကောင် ဖိုးဝ။ သွား.... သွား... လာမရှုပ်စမ်းနဲ့'

ကျွန်တော် က မောင်းထုတ်လိုက်သော်လည်း ဖိုးဝက အနားမှာ ပင် ရစ်သီရစ်သီလုပ်ရင်း ဘောလုံးကို ပုတ်နေ၏ ။

ဖိုးဝပြောလည်း ပြောစရာပင်။ ကျွန်တော် တို့ အိမ်ကြီးသည်

အိုမင်းဟောင်းနွမ်းလှသော စစ် ကြိုခေတ်ပုံစံ နှစ် ဆောင်ပြိုင်အိမ်အိုကြီး ဖြစ်လေရာ ရေနံချေးရောင် ဖြင့် ညိုမည်း နက်နေသော ကြောင့် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများ၊ ရုပ်ရှင်များ ထဲတွင် ပါတတ်သော သရဲခြောက်တတ်သည့် အိမ်ကြီးနှင့် တူနေပေသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော် အဖေနှင့် အမေတို့က မီးဖိုချက်ထဲတွင်

ပြင်စရာရှိသည်များ ကို ပြင်၊ ရှင်းလင်းစရာရှိသည်များ ကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်နေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ယုဇနက မကျီကျီမြည် နေသော ကြမ်းပြင်များ ပေါ် နင်းလျှောက်ကြည့်ရင်း...

‘ဟုတ်တယ်နော်...။ ဒီအိမ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ နင်တို့ ဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက်တုန်းက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ ၊ ရှာမတွေ့ဘူးလား တေဇာ’

‘မသိသေးဘူးဟ။ အိမ်ကြီးက ကျယ်လွန်းတော့ အခန်းတိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်

မကြည့် ဖြစ် သေးဘူး။ ခုံတွေ ၊ စားပွဲတွေ ၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းတဲ့ စင်တွေ ကတော့ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဟိုနေရာမှာ ဒီ နေရာမှာ အနှံ့ပဲ။ အားလုံး ကျိုးပဲ့နေတာချည်းပါပဲဟာ...။ တချို့ ဆို ဆွေးတောင် ဆွေးနေပြီ’

ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ထိုစဉ် ဇာနည်က ဝင်၍

‘အေးကွာ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ ဆိုရင် ငါလည်းစိတ်ဝင်စားတယ်။ ပေစာတို၊

ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းတိုလိုမျိုးတွေ ပေါ့ကွာ’

သူစကားကြောင့် ကျွန်တော် ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်မိသည်။ သူ့ပုံစံက

ရှေးဟောင်းစွန့်စားခန်းဝတ္ထုတွေ ထဲက လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်မြေပုံကို ရှာဖွေတွေ့ရှိတော့မည့် ဇာတ်လိုက်လိုလို...။

ကောင်မလေးတွေ ရှေ့မှာ ဆိုလျှင် ဒီကောင့်အိုက်တင်က အဲသလိုပင်

ဘာကြီးမှန်းမသိ ဖြစ် သွားတတ်သည်။

ကျွန်တော် က...

‘အေးကွ...။ အပေါ်ထပ်မှာ တော့ ခေါင်မိုးနားထိ ထပ်ပြီးတက်လို့ရတဲ့ လှေကားနဲ့ ထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ အခန်းထဲမှာ တော့ စာအုပ်စင်လိုလို တွေ မိတာပဲ။ ဖုံတွေ က တသော သော နဲ့မို့ ငါလည်း ဝင်မကြည့် ဖြစ်သေးဘူး။ အဲဒီ အထဲမှာ တော့ မင်းပြောသလို ပေစာတွေ ၊ ဘာတွေ ရှိချင်ရှိမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်လား...။ ဒါဆို သွားကြည့်ရအောင်’

‘ဟဲ့.. ဒါမျိုးတွေ က တကယ်ရှိရင်လည်း ကျိန်စာတွေ ဘာတွေ တိုက်ထားတတ်တယ်လို့ ငါ ကြားဖူးတယ်’

ယုဇနက သွားမည့် ဟန် ခြေလှမ်းပြင်နေသော ဇာနည်ကိုဟန်တားလိုက်ရုံသာမက နဂိုကတည်းကမှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်တတ်သော ဧပရယ်၏ မျက်လုံးလေးများ ကို ပြူး ကျယ်ဝိုင်းစက် သွားစေ၏ ။ ဇာနည်က...

‘နင်ကလည်း....ဟာ။ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ ကို အယူမသီးစမ်းပါနဲ့။ လာပါ... သွားကြည့်ရ အောင်။ နင်.... ကြောက်သလား’

‘အံ့မယ်။ ငါက ဘာလို့ကြောက်ရမှာ လဲ’

ယုဇနနှင့် ဇာနည်တို့ အပြန်အလှန် ငြင်းခုံနေကြစဉ်မှာ ပင် ဧပရယ်က အသံတုန်တုန်ယင် ယင်ဖြင့် ဝင်ပြီး....

‘တခြား... တခြား အခန်းတွေ ကို အရင်လျှောက်ကြည့်ရအော်ဟာ’

ဟု ဝင်ပြောလိုက်မှ စကားပြတ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော် တို့လေးယောက် တစ်အိမ်လုံးကို လျှောက်ကြည့်နေကြစဉ် မေမေက ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ကျွန်တော် တို့စားဖို့ နန်းကြီးသုပ်များ ပြင်ဆင်ထား၏ ။

အစတုန်း ကတော့ ညနေစောင်းမှ အေးအေးဆေးဆေး ခြံထဲဆင်းပြီး စားသောက်မည် ဟု စီစဉ်ထားသော် လည်း ယုဇန၏ အဖေနှင့် အမေက ညနေကျလျှင်

ခပ်စောစောဝင်ကြိုမည် ဟု ဆိုသဖြင့် အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တို့ စားကြသောက်ကြသော အခါ ဖိုးဝကလည်း
သူ့အတွက်တစ်ပန်ကန်ယူကာ စားပွဲတွင် အတင်းဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဘောလုံးကိုလည်း
လက်ထဲက မချ။ သူ့ကို အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းနေရသည်ကိုက အလုပ်တစ်လုပ် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် ညီမဝမ်းကွဲ ဖြစ်သူ စုန္ဒယ် မလာသဖြင့် ဇာနည်ကလည်း
ကြာကြာနေချင်ပုံ မပေါ်။ စားသောက်ပြီးပြီးချင်း ပြန်သွားသည်။ ယုဇနက သူ့အမေ
ရောက်မလာသေးသဖြင့် လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ကြည့်ရာ ကားပျက်နေသဖြင့်
နောက်တစ်နာရီလောက်မှ ရောက်မည် ဟု သိရ၏ ။ အချိန်တော် တော် ပိုနေသေးသည်
ဖြစ်ရာ ယုဇနက...

‘ဒါဆို တို့အိမ်က လာမခေါ်ခင် စောစောကပြောတဲ့ အပေါ်ထပ်က
ထပ်ခိုးအခန်းလေးကို သွားကြည့်ကြရအောင်’

ဒီတစ်ခါတွင် တော့ သူ့စကားကို ကန့်ကွက်တော့မည့် သူ မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်
တို့အားလုံး အပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

အပေါ်ထပ်ရှိ ကျွန်တော် အခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းက
လှေကားကျဉ်းကလေးရှေ့သို့ ရောက်လာသော အခါ ဧပရယ်က....

‘ဟင်... ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါမလားဟယ်။ လှေကားက တက်လို့တောင်ရတော့မယ်
မထင်ဘူး’

သူမပြောလည်း ပြောစရာပင်။ တချို့လှေကားအထစ်များ က လူတစ်ကိုယ်စာပင်
မခံနိုင် လောက်အောင် ဆွေးမြေ့နေသည်။ ကျွန်တော် က

‘ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထားပြီးတက်ရင် ရပါတယ်’

ဧပရယ်၏ မျက်နှာက စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံ ပေါ်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်
တို့နောက်မှ ကပ်ပါလာသော ဖိုးဝက....

‘အဲဒီ ထပ်ခိုးပေါ်မှာ သရဲရှိတယ်’

ကျွန်တော် က သူ တမင်ခြောက်လှန့်နေမှန်း သိသဖြင့်

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးဝ။ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း’

‘တကယ်ပြောတာ။ ညညဆို အဲဒီ အပေါ်က လမ်းလျှောက်တဲ့ခြေသံ

ကြားရတယ်’

ပေရယ်၏ မျက်နှာက ပျက်သထက်၊ ပျက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော် က ဖိုးဝ၏ အင်္ကျီကောလာ စကို လှမ်းဆွဲသော်လည်း မမိလိုက်။ သူက ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့် ရှောင်ထွက်သွား၏ ။

ထိုစဉ် ယုဇနက..

‘ငါ ကတော့ သရဲရှိတယ်ဆိုတာကို မယုံဘူး။ဖယ်ငါအရင်တက်ကြည့်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမက မှော င်မည် :နေသော လှေကားထစ်များ ကို တကနီကနီမြည် အောင် နင်းရင်း ထပ်ခိုးပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းတက်သွားသည်။

တစ်ထစ်...

နှစ် ထစ်....

သုံးထစ်...

ယုဇန၏ တစ်ကိုယ်လုံး မှော င်ထဲတွင် နှစ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထပ်ခိုးထဲသို့ သူမ ရောက် သွားလောက်ပြီ ထင်သည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော ယုဇန၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။

‘အား’

အခန်း(၃)

ကျွန်တော် တို့အားလုံး စိုးရိမ်တုန်လှုပ်စွာ ဖြင့် ပြေးတက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော် က...

‘ယုဇန... ယုဇန။ နင် ဘာ ဖြစ်တာလဲ’

‘အမွှေးတွေ နဲ့လက်ကြီး ငါ့ခြေထောက်ကို လာထိတယ်။ အမေလေး.... ဘုရား...

ဘုရား’

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပင်နံရံမှ မီးခလုတ်ကို စမ်းပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ချောက်”

ဝပ်ခြောက်ဆယ်မီးသီး၏ အလင်းရောင် ဝါကျင့်ကျင့်က အခန်းထဲတွင်
ဖျော့တော့စွာ လင်းပသွား၏ ။ ယုဇန၏ ခြေထောက်အနီးတွင် တွေ့ ရသည်က ကျွန်တော်
ခွေးကလေး ဘောဖြူ...။

ကျွန်တော် က...

‘မကြောက်ပါနဲ့ဟ။ ငါ့ခွေးကလေးက နင့်ခြေထောက်ကို ဝင်တိုးမိတာ ဖြစ်မှာ ပါ။
ဘော်ဖြူ... ဘော်ဖြူ။ လာ...လာ။ အို....အို’

ဘော်ဖြူက ကျွန်တော် ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ရင်း ကျွန်တော် လက်ခုံကို
လျှာဖြင့် လျက်နေသည်။

တဟားဟားရယ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ညီ ဖိုးဝက
ယုဇန၏ အ ဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ တဟားဟာ ရယ်နေသည်။ ကျွန်တော် က
လှမ်းပြီး မာန်မဲလိုက်တော့မှ မနည်းမျက်နှာပိုးသတ်ပြီး အရယ်ရပ်သွား၏ ။

နောက်ပြီးတော့လည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ ထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်တွင်
ကြမ်းပြင်ကို တဘုန်းဘုန်းမြည် အောင် ဘောလုံးကိုပုတ်ကာ လျှောက်ပြေးနေသဖြင့် ..

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးဝ၊ မင်း ငြိမ်ငြိမ်နေရင်နေ။ မနေရင် ခု ချက်ချင်း

အောက်ပြန်ဆင်းသွား။ မင်း ဘောလုံးကို ပုတ်နေတာနဲ့ ကြမ်းပေါ်က ဖုန်တွေ လွင့်ပြီး
ငါ့တို့နှာခေါင်းထဲ ဝင်ကုန်လိမ့်မယ်... ဟော... ဟော... ဟပ်ချီး’

ပြောလိုမှ မဆုံးသေးခင် ဖုန်တွေ ဝင်ပြီး ကျွန်တော် တို့အားလုံးမှာ
နှာချေကုန်တော့သည်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ...။ ဖုန်တွေ ကလည်း များ လိုက်တာ။ ပြီးတော့တစ်ခန်းလုံး မှာ
ငါ့မည်း ပြီး မွန်းကျပ်နေတာပဲ။ လေဝင်လေထွက်ကလည်း မရှိတော့ အနံ့ဆိုးကြီးကလည်း
ညှိစိုစို၊ ပုပ်အဲ့အဲ့နဲ့။ လာပါဟာ... သွားရအောင်။ တော် ကြာဆိုရင် ယုဇနတို့အိမ်က
လာခေါ်တော့မှာ ’

ဧပရယ်က အခန်းထဲမှ မြန်မြန်ပြန်ထွက်ရန် လောနေသည်။ ယုဇန ကတော့
စာအုပ်စင်အို ကြီးပေါ်မှ ပေစာထုပ်အဟောင်းများ၊ အမျိုးအမည် မသိသော ရုပ်ထုများ၊
ပေစာရွက်များ ကို လက် ဖြင့် တို့ထိကြည့်ရင်း

‘နေစမ်းပါဦးဟ။ ခဏလေးပါ’

ထိုစဉ် ဖိုးဝက တအံ့တဩလေသံဖြင့်

‘ဟိုမှာ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ ဘော်ဖြူဘာလုပ်နေတာလဲမသိဘူး’

ဖိုးဝ၏ စကားသံကြောင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင့်မားသော
စာအုပ်စင်အိုး ကြီးတစ်ခု၏ နောက်ပိုင်းနှင့် ကွယ်နေသော အခန်းထောင့်တွင် တလှုပ်လှုပ်
ဖြစ်နေသည့် ဘော်ဖြူ အဖီးကို မြင်ရ၏ ။ သူ့လက်သည်းများ ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို
ကုတ်ခြစ်နေသံကို ကြားရသည်။

‘ဘော်ဖြူ.... ဘော်ဖြူ...လာ....လာ’

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်သော် လည်း ဘော်ဖြူက လှည့်၍ မျှပင် မကြည့်။
သူ့ကုတ်ခြစ်သံက ပို၍ ပင် ကျယ်လောင်လာ၏ ။

‘ခွေးတွေ က သရဲကို မြင်နိုင်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ဘော်ဖြူတော့ သရဲနဲ့ တွေ့
နေပြီ နဲ့တူတယ်။’

‘ငါ... ငါ ဒီအခန်းထဲက ထွက်တော့မယ်’

ဧပရယ်၏ တုန်ရီချောက်ချားသော တောင်းဆိုသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။
ဖိုးဝ၏ အစအနောက်သန်ပုံကြောင့် ကြာလျှင် ခက်တော့မည် ။

ကျွန်တော် က ခွေးကလေးဘောဖြူဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး

‘ဘော်ဖြူ... မင်းဘာတွေ ...’

ကျွန်တော် က စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်၊ ဘော်ဖြူကုတ်ခြစ်နေသော အရာကို
တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်၏ ။

ထိုအရာကား နံရံနှင့် ခွဲခြားမရအောင် စေ့စပ်ပိရိစ္ဆာ ဆက်စပ်ထားသည့် လျှူ
ငှက်တံခါးချပ် ပင် ဖြစ်လေသည်။

XXXXXX

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ လာကြည့်ကြစမ်း။ ဟောဒီနေရာမှာ တံခါးရှိမှန်း
ငါတို့တောင် မသိဘူး’

‘ဟာ.. မိုက်တယ်ဟာ...’

ယုဇနက ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဖိုးဝနှင့် ဧပရယ်တို့ကလည်း သူမ၏ နောက်သို့
အပြေးက လေး ရောက်လာကြ၏ ။

ယုဇနက ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီတံခါးနောက်မှာ ဘာများ ရှိသလဲ မသိဘူး။ ဖွင့်ကြည့်ရအောင်’

ဤသည်ပင်လျှင် ဒုက္ခအားလုံး၏ အစ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ရှေ့မှာ ပြောခဲ့သလိုပင် ကျွန်တော် ခွေး ဘောဖြူကသာ အဲဒီ လျှူ

.ဝှက်အခန်းတံခါး ကို ရှာဖွေမတွေ့ .ခဲဘူးဆိုလျှင် ဒီပြဿနာတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော်
ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

နောက်ပြီး ... အဲဒီ တံခါးနောက်ကွယ်က လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်တွင်
မည်သူမျှ သိနိုင်စွမ်းကြုံတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

XXXXX

အခန်း(၄)

‘ဘော်ဖြူ’

ကျွန်တော် က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဘော်ဖြူကို ကောက်ပြီးပွေ့လိုက်သည်။
ခွေးကလေးက တအီအီ အသံပြုနေ၏ ။

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဘော်ဖြူ’

ကျွန်တော် က ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်ချပေးလိုက် သော အခါတွင် ကား ဘောဖြူ
သည် အခြားအ ခန်းထောင့်တစ်ထောင် ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး
စာရွက်အပိုင်းအစဟောင်းတစ်စကို ပုတ်ကာ တို့ကာနှင့် ကစားနေတော့၏ ။ စောစောက
သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော တံခါးပေါက်အကြောင်းကို သတိပင်ရဟန် မတူတော့ချေ။

လူနှင့် ခွေးတို့၏ ကွာခြားချက်က အဲဒါပင် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို
ဘယ်လောက်ကြာကြာ စိတ်ဝင်စားနိုင်သလဲဟူသည့်အချက်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုပြု
နာက ဘော်ဖြူဆီမှာ မဟုတ်တော့။ ကျွန်တော် တို့ထံတွင် ဖြစ်နေပေပြီ။ ဒီတံခါးချပ်၏
နောက်ကွယ်တွင် ဘာရှိသလဲဆိုသည်ကို ရေဆုံးရေဖျား သိလိုသော စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်
တို့အားလုံး ရင်တွေ ခုန်နေကြသည်။

တံခါးကို ကျွန်တော် ဖွင့်ရတော့မည် ။ ဖွင့်မှ ဖြစ်တော့မည် ။

ကျွန်တော် က တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို အားစိုက်ကာ ပိပြီး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။
ဖိုးဝက ကျွန်တော် ချိုင်းအောက်မှ ခေါင်းလျှိုပြီး မျက်လုံးပြူး ကာ အထဲသို့ ချောင်းကြည့်နေ၏
။

ကျီခနဲ မြည် သံနှင့် အတူ တံခါးပွင့်သွားလျှင်သွားခြင်း....

‘ဟာ..... လူသေကောင်ကြီး’

ဟု ဖိုးဝက ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်ရာ....

‘အမယ်လေး’

ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် ယုဇနနှင့် ပေရယ်တို့၏ အသံက ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်။

တကယ်တော့ အခန်းထဲတွင် ဘာလူသေကောင်မှ ရှိမနေပါ။ သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားသည့် ပေရယ်နှင့် ယုဇနတို့၏ မျက်နှာများကို ကြည့်ရင်း ဖိုးဝက ကြမ်းပြင်ပေါ်ခြေဆောင့်ဆောင့်ပြီး ရယ်နေလေတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးဝ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ကို မင်းနောက်စရာများ အောက်မေ့နေလား’

ကျွန်တော်က လှည့်၍ မာန်မဲလိုက်ပြီး ထိုအခန်းငယ်ထဲသို့ အလင်းရောင် ပိုပြီးဝင်စေရန် တံခါးကို အဆုံးထိ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ သို့တိုင် အခန်းထဲရှိ ဘာကိုမှ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရ။ မှောင့်မိုက်နေ၏ ။

‘ဘာထည့်တဲ့အခန်း ဖြစ်မယ် ထင်သလဲဟင်’

အကြောက်ပြေသွားပြီး ဖြစ်သော ယုဇနက လှမ်းမေး၏ ။

‘ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး။ အထဲကို ဝင်ကြည့်ရမှာပဲ’

ကျွန်တော် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

တစ်လှမ်း.....

နှစ်လှမ်း....

သုံးလှမ်း....

ရုပ်တရုတ် ကျွန်တော် လှန်အော်ပြီး နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်၏ ။ အခန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက် သည်လည်း ပြိုင်တူပင် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

‘ဟား.... ဟား....မှန်ကြီးပါ အစ်ကိုရ၊ မှန်ချပ်ကြီးပါ။ ဟားဟား’

ဖိုးဝ၏ စကားသံအဆုံးတွင် ကျွန်တော် တို့ လေးဦးစလုံးလည်း ပြိုင်တူလိုလို ရယ်မိကြလေ တော့သည်။

အခန်းထဲတွင် ကား အဝင်တံခါးဘက်ကို မျက်နှာမူ ထားသော ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ချပ် ကြီးတစ်ချပ်...။ ကျွန်တော် အရပ်ထက်ပင် နှစ် ပေခန့် မြင့်ပေလိမ့်ဦးမည် ။ ရှေးဟောင်းမှန်ချပ်ကြီး ဖြစ်သော ကြောင့် ကနုတ်ပန်းများ ဖြင့် ထုထားသည့် သစ်သားဘောင် ကွပ်ထားသည်။

ကျွန်တော် က မှန်ရှိရာဆီသို့ တိုးသွားလိုက်သည်။ မှန်ထဲမှ ကျွန်တော် ပုံရိပ်ကလည်း ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ကား မှန်ထဲမှ ကျွန်တော် ပုံရိပ်သည် လုံးဝ ကြည်လင်ပြတ်သားလှသည်။ မှန်ပေါ်တွင် ဖုန်တစ်စက်တစ်လေမျှပင် ကပ်ညှိတင်မနေချေ။ နှစ် ပရိစ္ဆေဒများ စွာ ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကြမ်းပြင်၊ နံရံ စသော နေရာအနှံ့ အပြားတွင် ဖုန်တွင် တသော သော ဖြစ်နေပါလျက် မှန်ပေါ်တွင် ဖုန်တစ်စက်မျှရှိမနေခြင်းက အံ့ဩ စရာကောင်းလှသည်။

သို့သော် အဲဒီ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပ်ကြာကြာ မစဉ်းစား ဖြစ်လိုက်။ မှန်ရှေ့တွင် ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော် အကူအတိုင်း ဆံပင်တွေ ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် လက်ဖြင့် ဖိလိုက် ပွတ်လိုက်လုပ်မိသည်။

တကယ်တော့လည်း မှန်ဆိုသည်မှာ ခေါင်းဇူးဖို့ တီထွင်ထားသော ပစ္စည်းပင် မဟုတ်ပါ လား။

‘ဒီအခန်းထဲက မြန်မြန်ပြန်ထွက်ရအောင်ဟာ...။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ’

ဧပရယ်က ညဉ့်ညဉ့်ညညဖြင့် ပြော၏ ။ ကျွန်တော် က သူမပြန်ဖို့ လောနေသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ....

‘ဟဲ့... ဧပရယ်။ အပေါက်ဝမှာ အလင်းရောင် ကွယ်ပြီး ရပ်မနေနဲ့ လေဟာ။ နဂိုကတည်းကမှ အခန်းက မှောင့်လို မမြင်ရတဲ့ကြားထဲ’

ဖိုးဝကလည်း....

‘ဒီအခန်းထဲမှာ ဒီလိုမှန်ကြီးတစ်ချပ်ရှိနေတာ တော် တော် ထူဆန်းတယ်နော်။
ရှေးပစ္စည်းဟောင်းဆိုတော့ သိပ်ပြီးတန်ဖိုးကြီးမှာပဲ’

အေး... ဟဲ့။ ဒီအခန်းထဲကိုဒီမှန်ကြီး ဘယ်သူလာထည့်သွားတာလဲ။ တေဇာ...
နင့်အဖေ သိမ်းထားတာများ လား’

ကျွန်တော်က ယုဇန၏ အမေးကို ချက်ချင်း ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

‘မ ဖြစ်နိုင်ဘူးဟာ။ ဒီအခန်းရှိမှန်း ငါ့အဖေနဲ့ အမေတောင်သိသေးပုံ မပေါ်ဘူး။
ဟာ....ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ဘာပါလိမ့်....’

ကျွန်တော်က မှန်ချပ်ကြီး၏ ထိပ်တည့်တည့်တွင် တပ်ဆင်ချိတ်ဆွဲထားသော
မီးလုံးလေးများ ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

မီးလုံးက ဘာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းမဟုတ်ပါ။ ရိုးရိုးစာကြည့်မီးသီး
အရွယ်အစားပင် ဖြစ်သည်။ မီးအုပ်ဆောင်း တပ်ဆင်ထားပြီး နဘေးတွင် မီးဖွင့်ရန် ခလုတ်ကြို
းတစ်ခုက တွဲလောင်းကျနေ၏ ။

ကျွန်တော်က ထိုမီးလုံးနှင့် ခလုတ်ကြိုးကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ငေးမောကြည့်နေမိ၏
။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ ငေးကြည့်နေမှန်းတော့ မပြောတတ်။

‘ဒီမီးလုံးက ဖွင့်လို့ရသေးရဲ့လား မသိဘူး’

ကျွန်တော် ဘာသာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်ကို ကြားသွားသော ဖိုးဝက...

‘ဒီလောက်ကြာလှပြီပဲ။ မီးလုံးက ကျွမ်းနေရောပေါ့’

ဖိုးဝသည် အသက်ကြီးလာလျှင်လည်း အကောင်းမြင်သမား တစ်ယောက်
ဖြစ်လာလိမ့်မည်ပုံ မပေါ်ပါ။

‘မီးလုံးအကျွမ်းလား အကောင်းလား သိချင်ရင် တနည်းပဲရှိတယ်။ ခလုတ်ကြိုး ကို

ဆွဲကြည့်လိုက်လေ’

ဟု ယုဇနက ပြောလိုက်၏ သူမပြောသည်မှာ မှန်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။
ထို့ကြောင့် ခလုတ်ကြိုး ကိုဆွဲရန် ကျွန်တော် လက်လှမ်းလိုက်၏ ။ ထိုစဉ်....

‘တေဇာ... သတိထားနော်’

ပေရယ်က လှမ်းအော်ပြီး သတိပေးလိုက် သည်။ ကျွန်တော် က
ကြောင်သွားပြီး...

‘ဟင်... ဘာကို သတိထားမှာ လဲ။ မီးခလုတ်ဖွင့်တာပဲဟာ’

ဟုပြန်ပြောလိုက်သည်။ (မီးခလုတ် ဆွဲပြီးပြီးချင်းမှာ ကျွန်တော် သေသွားခဲ့လျှင်
စောစောက စကားသည် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးအချိန်ပြောခဲ့သော
ကမ္ဘာကျော်စကားတစ်ခွန်းများ ဖြစ်လာလေမလားဟု တွေးရင်း ကျွန်တော် ပြုံး မိ၏)
ထို့နောက် ကျွန်တော် မီးခလုတ်ကြိုး ကို ဆွဲလိုက်သည်။

‘ဖျောက်’

မီးလုံးမှ အလင်းရောင် က ဖြာကျလာသည်။ သာမန်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏ ။
အလွန်ဖြူဖွေးလင်းလက်သော အလင်းရောင် သည် မှန်ထဲတွင် အရောင် ပြန်ဟပ်ကာ
တောက်ပနေပေသည်။

ကျွန်တော် က...

‘ဟာ.... မီးလုံးက ကောင်းနေသေးတယ်ဟ။ တစ်ခန်းလုံးကို လင်းသွားတာပဲ။
ဟုတ် တယ်နော်’

ကျွန်တော် စကားကို တုံ့ပြန်ပြောသံ လုံးဝမကြားရ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် က ထပ်၍ ...

‘ဒီမီးလုံးက ရိုးရိုးမီးသီးတွေ ထက်တောင် ပိုလင်းသလိုပဲ။ ဟေ့.... ဘယ်လိုလဲ...

ငါပြောတာ ကြားကြရဲ့ လား’

ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော် ကိုမည် သူကမျှ စကားပြန်မပြောကြချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် က သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင်

တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု

အံ့သြမှု တို့ဖြင့်

သွေးပျက်နေသော အမှု အရာများ ကို တွေ့ မြင်ရလေသည်။

‘အစ်ကို...’

ဖိုးဝက ငိုသံပါကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ က ပြူး ကျယ်နေကြ၏ ။

ယုဇနကလည်း တုန်ယင်ကြောက်လန့်နေသော အသံဖြင့် ...

‘တေဇာ..... တေဇာ။ နင် ဘယ်မှာ လဲဟင်’

ဟုပြောရင်း ဧပရာယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ....

‘တေဇာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

ဟု မေးနေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် က...

‘ငါ ဒီမှာ လေဟာ... ။ နင်တို့ရှေ့မှာ ပဲ ရှိသေးတယ်’

‘ဒါ... ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ငါတို့ မမြင်ရတော့ဘူး။ တေဇာ’

XXXXX